

2/22/2020
17549

Καθαμάτα 7 Νοεμβρίου 2020

16064

Με αυτό το γράμμα, θέλουμε να ευχαριστήσουμε τον κ. Μάιο Προκοπίδη και την ομάδα του που έχισαν η αφορμή να μεσαρέψουμε ένα καζίνο που ξεκίνησε για ιατρικό σκοπό, σε καζίνο αγαπυχή στην πόλη των Αθηνών.

Δεν θα μπορούσαμε να φανταστούμε, κυρίως τον καιρό πικω, τον Ιανουάριο του 2017 όταν ξεκίνησε το μικρό μας αγόρι, ει επρόκειτο να ζήσουμε. Ήταν ένα υγιές παιδί μωρό που όμως διαγνώθηκε με σχεσπετικό υποσταθια. Ομολογούμε ότι η αρχική μας εκέψη ήταν αυσιόδοξη. Άλλωστε ει είναι αυτό που δεν διαρκώνεται τον 21^ο αιώνα με τόσα άλλα που έχουν γίνει στον επισήμη και την τεχνολογία; Και όμως οι πρώτες απαντήσεις που πήραμε, κατά την αραφήση του κατάλληλου ιατρού, μας απέδειξαν ότι τίποτε δεν είναι αυσιότητα και ήταν όλες, τουλάχιστον αποκαρδιωτικές. Βρεθήκαμε ξαφνικά εόσο αγχωμένοι, αβέσαιοι, ερομοκρατημένοι, μπροστά σε ένα αγνώστο μέλλον που είχε πολλές πιθανότητες να μεσαράσει σε ζοφερό για το μικρό μας αγόρι. Τι άλλο θα μπορούσαμε να κιώσουμε όταν κάποιος μας περιέγραφαν την εκκληρή πραγματικότητα ενός πολυήμερου μαρτυρίου που θα ακολουθούσε την εχρηστική διαδικασία; Πεπτομέρηες όπως, το δέσιμο και οι σπαραχμοί λόγω πόνου για 10 συνεχείς ημέρες, καθώς και η περίετρα πιθανότητα συμπληρωματικών μελλονικών επεμβάσεων (αγκώστου αριθμού), μα το χειρότερο βεγάριο όλων, η Αβεσσιότητα για την επιτυχή έκβαση των επεμβάσεων μας έφερε σε αδιέξοδο.

Ευτυχώς όμως, η Θεά Τύχη είχε άλλα σχέδια για εμάς και μέσω φιλικού προσώπου του ιατρικού κόσμου, ακούσαμε το όνομα Εμμανουήλ Προκοπίδη. Αυτή η γνωριμία που ήρθε σελευσαία, χωρίς διάθεση υπερβολής, έριξε το ποδυπόδητο σ' εμολόγο Φως σε όλα τα σκοτεινά σημεία της εχρηστικής διαδικασίας, ενώ εφάρτισε την αέψη αβεσσιότητα από το λεξιλόγιο μας.

→

Στα πρόσωπα του κ. Μάνου Τροισπιάκη ξαναβρήκαμε όλες τις θετικές μας εκτίμησες καθώς και το χαμόγελό μας. Όλη η ευφυκλωμένη γνώση, η Ανδρωπιά, η Ευδοκία, η Ακεραϊότητα, η Συνέπεια, η Αγάπη για την Επιστήμη, συγκεντρώνονται στο πρόσωπο αυτού του ανθρώπου και της ομάδας του, μιας εξαιρετικής ομάδας που αυτοδύει κι αυτοεργάζεται για να μοιράζονται στους συμμαθητές τους Ανδράκια της Ευτυχίας. Όλοι αυτοί, δεν είναι αλλά επαγγελματίες που κάνουν τη δουλειά τους, ούτε φέρονται ως επιχειρηματίες αλαφοτώντας για τον πραγματικό σκοπό της επιστήμης τους, είναι πρώτα Άνθρωποι που Αγαπούν την Εργασία τους και δίνουν όλη τους την Ψυχή κι Εξέρεχια.

Τα χαρίσματά τους πολλά, που μας κάνουν περήφανους για το ανθρωπινό είδος και το επίπεδο που μπορεί να έχει η χώρα μας, το Υψηλό, στον ιατρικό τομέα, γεμίζοντας μας αειόδοξα μνημόνια.

Εν κατακλείδι, οφείλω να σας πω, πως όταν θέλω να δείξω στο παιδί μου έναν δρόμο για να βαλθεί, του δείχνω ανθρώπους σαν τον κύριο Μάνο Τροισπιάκη και την ομάδα του.

Με Εκτίμηση,

Παρασκευαστής Γλυκερία